

[Edele Kruchow.]

Europa kunne give verden et værdifuldt eksempel, som endnu ikke er set, på vilkår for kvinder, hvor disse harmonisk er med i en kultur i fremskridt.

Jeg vil tillade mig at tilføje, at Evelyne Sullerot ikke er nogen blåstrømpe. Hun er alvorligt arbejdende fransk sociolog, i øvrigt kendt her i landet for sin bog „Kvinden og fremtiden“, som kom på dansk i 1969, og hun plejer at betegnes som værdifuld læsning i kredse, der systematisk og alvorligt beskæftiger sig med ligeretsproblemer.

Tredje næstformand (From): Jeg gør opmærksom på, at der endnu er 4 talere på talerlisten, og det er min agt, når disse talere har haft ordet, at udsætte mødet ca. 1 time for at genoptage det med indlæg fra ministre og ordførere.

Westergaard Andersen: Det vil være rigtigt at anse det lovforslag, vi i dag behandler, som en dansk tiltræden af et stykke regulært internationalt samarbejde. Det fastsætter en række regler staterne imellem, det skaber visse direkte, men ikke mindst indirekte garantier mod nogle af de handlinger, stormagterne tidligere kunne påføre de små vesteuropæiske lande.

Der er EF-modstandere, der føler sig som internationalister. Ud over dette, at den stærkt udtalte ængstelse for de tyrkiske gæstearbejdere, som netop fra denne side er kommet til orde, især ville have brod mod et internationalt samarbejde med den store verden, de fremhæver uden for EF, så gælder her i hvert fald den gode, gamle danske ordsprogsregel: bedre er én fugl i hånden end ti på taget. Modstandernes ønsker om fremskridt i internationalt samarbejde retter sig alle mod projekter, som sidder på taget. Dette er den fugl, vi kan få i hånden, og hvad der ikke mindst er vigtigt: den udelukker ikke mulighederne for at få de øvrige ni på taget; efter min bedømmelse øger den chancerne for, at vi også får dem på hånden. Derfor er det ønskeligt, at dette lovforslag vedtages.

Den samme inkonsekvens mellem det, som dette lovforslag indebærer, og det, som dets modstandere hævder, ser jeg i spørgsmålet om en bedre økonomisering med jordklodens råstofmængde. Nu vil man forsøge,

det har vi set her i debatten, at nedvurdere Mansholts manifest. Må jeg minde om, at Mansholt dog stadig er præsident for Kommissionen. Hr. Hjortnæs siger: ja, han vil nok blive bremset af Ministerrådet. Ja, jeg tror, det er en rigtig betragtning — en betragtning, der har været for lidt fremme i den danske debat — at den bureaukratiske del af EF's organer, Kommissionen, i hovedsagen er fremskridtsvenlig. Men der må da bringes orden i ræsonnementerne. Man kan ikke på én gang hævde, at Kommissionens integrationsforslag vil betyde tilbageskridt, og at Kommissionen samtidig skulle være fremskridtsvillig. Ej heller kan man sige, at vi overlader vore sager til overnationale myndigheder i Bruxelles, og så samtidig sige, at det er Ministerrådet, de nationale regeringers forlængede arm, der angiver takten.

Jeg er tilhænger af integrationen, i det omfang der er realistisk udsigt til at få den i EF, og formentlig endda i et videre omfang. Mansholts tanker drejede sig jo ikke alene om forureningen, men drejede sig om konstruktive løsninger på de problemer, vor rovdrift på jordens ressourcer rejser.

Jeg har med nogen forundring her i dag hørt hr. Morten Lange flere gange gentage, at vi kan ikke gøre noget ved disse problemer inden for EF, fordi det er konkurrencefordrejende. Det er dog at vende tingene på hovedet. Hvis vi f. eks. skal pålægge danske virksomheder, at de skal bære omkostningerne ved forureningen ved at rense efter sig, så ville det svække dem i en grad i den internationale konkurrence, der, hvor vi handler, så vi måtte gøre noget ganske særligt for at holde denne industri oppe, og tilsvarende vil det selvfølgelig gælde i hvert enkelt land. Det afgørende er, at man kan pålægge samtlige virksomheder dette; så er det ikke konkurrencefordrejende; det er simpelt hen den eneste realistiske mulighed for, at det kan gennemføres. Mansholts tanker kan derfor kun realiseres — der kunne gives andre begrundelser også — i et europæisk samarbejde, og jeg er overbevist om, at der er brug for os til at støtte ham og hans meningsfæller. Derfor er det, vi i dag arbejder med, et nødvendigt lovforslag.

Modstanderne af lovforslaget har, som det er fremgået, en dårlig overensstemmelse mellem det, de ønsker løst, og de praktiske